

дѣйствія, напр. обѣщава ся зарады Бога да препровожда живота си безбраченъ. Вещественъ обѣтъ ся называва, когато предмѣтъ-тъ му бива имущество-то или друга вѣщь, напр. когато нѣкой обѣщава да отдѣли часть отъ имота си въ ползж на бѣдны.

б) На обѣты безусловны и условны: безусловни сж, когато нѣкой отъ любовь къмъ Бога обѣщава ся да даде милостинѣх и подоб; а условны-тъ ставатъ подъ нѣкои условія, напр. когато нѣкой, подъ условіе за щастливо окончаніе на нѣкои дѣла, обѣщава ся да пожертвова отъ придобитока часть на Църквж-тж или на богоугодно заведение. Тия послѣдни-тъ обѣтованія сж обязательни само когато ся изпълни условіе-то. А въ противенъ случай обѣщавый е свободенъ отъ исполненіе-то обѣтованіе-то си.

в) На пожизненны и временны. Първи-тъ ся правятъ прѣзъ цѣльнй животъ, а послѣдни-тъ само за извѣстно время.

г) На тѣржественны и частни. Първи-тъ ся извършватъ предъ църквж-тж, напр. обѣщаніе на монашество; а послѣдни-тъ частно, напр. обѣщаніе да изврши нѣкой пѣтешествіе къмъ святи мѣста.

§ 193. Богоугодность-та на обѣти-тъ.

Богоугодность-та на обѣти-тъ открыва ся отъ слѣдующе-то:

а) Макарь всякой человекъ и да е обязанъ безъ обѣтъ да прави всякое добро, какво-то му позволяватъ ели-тъ, случаи-тъ и обстоятелства-та, и да ся старае да избѣгва всяко зло; въ обѣти-тъ не съставляватъ новы заповѣди, на кои-то предмѣтъ-тъ бива една каква да была заповѣдь или едно какво да было срдѣство къмъ изпълненіе-то имъ, кои-то по избора Християнинъ-тъ поставя за себе въ особенж обязанность. И спорѣдь това обѣтъ-тъ, като добродѣтелно намѣреніе да изврши Богоугодны дѣйствія, е като жертва, коиж-то ные отъ венчко усердіе приносимъ Богу въ засвидѣтелствуваніе наше-то предъ Него благоговѣніе.

б) Отъ благотворно-то вліаніе на обѣты-тъ чловѣчески, кои-то еж дали Богу. Обѣтъ-тъ служи за чловѣка силно побужденіе къмъ постоянство-то и преуспѣваніе-то въ добродѣтель-тж; благоговѣйна-та мысль за Бога, предъ кого то е даденъ обѣтъ-тъ, постоянно хранима-та въ душж-тж, не може да не пази въ срдце-то благоговѣини расположенія, не може да не удържи чловѣка отъ грѣхове-тъ.

в) Обѣти-тъ ся одобряватъ въ слово-то Божіе, а нарушеніе-то имъ строго ся всъпречава (1. Кор. 7. 8. 38).

г) Открыва ся Богоугодность-та на обѣты-тъ и въ Св. Писаніе отъ представени-тъ примѣры на благочесты-тъ хора, кои-то сж давали обѣты: Патріархъ Іаковъ дава Богу обѣтъ, получилъ откровеніе (Бит. 28 20 и слѣд.); Іефѳай дава обѣтъ Богу кога-то да ся отправи на войнж противъ сынове-тъ Аммоновы (Суд. 11 30, 31); Анна майка-та Самуилова, преди рожденіе-то му, дала обѣщаніе за цѣль животъ да го посвети на служеніе Богу (1 Цар. 1. 10, 11 сл. 2 Цар. 15. 17 сл. 3 Цар. 15; 2 Цар. 15. 16—18; 2 Петр. 1. 3, 6, 12; Іак. 1. 8; Лук. 1. 34; Дьян. 18. 21 22).